

JOB VAN SCHAIK

In een hoek van de huiskamer in Rolde staat-ie: de rood-blauwe Rietveldstoel. „Het is geen echte”, zegt Liesbeth Korpershoek. „Mijn man vond hem op Marktplaats, ergens in Friesland. Mijn oma heeft de originele meubels van haar vader laten veilen bij Christie's. Geld kun je verdelen, met meubels is dat lastiger.”

Korpershoek (Leeuwarden, 1971) gebruikt de stoel, die geldt als een van de schoolvoorbeelden van kunstbeweging De Stijl, als decorstuk in het vertelconcert *Mijn oma Bep Rietveld, een gezongen portret*. „Van de jongere generaties weet niemand meer wie Gerrit Rietveld is”, zegt Korpershoek. „Je moet het publiek een beetje opvoeden, zoals mijn tante Martine zei.”

Haar tante beheert de nalatenschap van Gerrit Rietveld (1988-1964) en zijn oudste dochter Bep (1913-1999), die, geïnspireerd door haar vader, ook kunstenaar werd. „Ik bespreek alles met mijn tante”, zegt Korpershoek. Zelf is ze zangeres, zangdocent en logopedist. En sinds kort ook componist. „Ik heb altijd liedjes van anderen gezongen. Toen ik achter in de 40 was, dacht ik: wat wil ik nu nog?”

MIJN BEPPE WAS EXCENTRIEK

Vroeger, toen ze nog in Den Haag woonde, had ze haar eigen jazzquintet LKQ waarmee ze concerten gaf. „We hebben veel opgetreden, ook in Duitsland, maar ik vond het altijd lastig om mezelf te verkopen.” Sinds 2017 zingt ze bij The Serenade Sisters (met onder anderen Martijne Lubbers). „Ik had nog nooit eigen liedjes gemaakt.” Ze besloot haar bescheidenheid af te werpen en het te proberen. „Om te kijken of ik het kan.”

In die tijd, vlak voor corona, bezocht ze de toneelvoorstelling *Bep, dochter van Rietveld* van Audrey Bolder. „Zij speelde mijn oma. Ik kende veel verhalen die ze vertelde uit de eerste hand. Mijn oma had ze me zelf verteld als ik bij haar logeerde. Ik dacht: dit is zo dichtbij, als ik dan toch liedjes wil maken dan wil ik het over haar hebben.”

Vanuit Leeuwarden, waar ze werd geboren en opgroeide, ging ze regelmatig naar haar oma in Amsterdam. „Ik had wel door dat mijn beppe heel anders was dan de oma's van mijn vriendinnetjes. Heel modern en excentriek, een muur in haar huis was zilver geschilderd, de kamers hadden een eigen naam. Heel kleurrijk. Ze liet ons heel erg vrij. En ze schilderde me.”

FRYSK ORKEST

Aan de keukentafel in Rolde staan twee zwart-witte Rietveldstoelen, ook reproduc-

“**VAN DE JONGERE GENERATIES WEET NIEMAND MEER WIE GERRIT RIETVELD IS**

Liesbeth Korpershoek (51) maakte een voorstelling over haar oma Bep Rietveld, de oudste dochter van de beroemde meubelmaker en architect Gerrit Rietveld. „Mijn beppe was anders dan de oma's van mijn vriendinnetjes.”

ties. „Voor mij zijn de schilderijen van mijn oma van meer waarde”, zegt Korpershoek. In de woonkamer hangt een kleurrijk portret van haar als puber, gemaakt toen ze in Amsterdam logeerde. Op de oude schilderijset van haar oma staat een schilderij van twee violistes: Liesbeth, toen ze 16 jaar was, en haar moeder Elsie.

„Mijn ouders speelden in het Frysk Orkest. Mijn vader op contrabas en mijn moeder bij de eerste violen. Ik kreeg vioolles van Lucille Hasselaar en heb zelf nog in het Frysk Jeugd-orkest gespeeld.” Vlak na haar geboorte kreeg haar vader een baan als docent aan het conservatorium in Groningen en stapte hij over naar het Noordelijk Filharmonisch Orkest.

Even woonden ze in Aduard, waar haar oma een eerste portret van haar maakte. „Na twee jaar gingen we terug naar Leeuwarden. Mijn ouders misten de sfeer van het Frysk Orkest, die was lossier en meer familiair dan bij het NFO. Ik ging als puber ook regelmatig in de bus mee naar concerten op verschillende plekken in Friesland. Dan mocht ik na afloop de bloemen uitreiken aan de solist.”

Toen het Frysk Orkest en het NFO in 1989 opgingen in het Noord Nederlands Orkest verhuisden haar ouders naar Hoogeveen. Liesbeth Korpershoek vertrok naar Den Haag, waar ze jazzang studeerde aan het conservatorium, met klassieke zang als bijvak. „Ik ben meteen les gaan geven, dat is echt een passie van me. En daarna ben ik logopedie gaan studeren.”

Op een gegeven moment begon het Noorden weer te trekken. „Ik verlangde terug naar de rust en wilde eigenlijk naar Groningen. Maar omdat mijn man werk kreeg in Meppel is het Rolde geworden. We wonen naast een natuurgebied. Als je hoofd vol zit, kun je zo even het bos in om te wandelen. Dat vind ik heel fijn aan deze plek.”

Ze heeft een lespraktijk aan huis en in Assen, in Podium Zuidhaege. De afgelopen jaren werkte ze rustig door aan het vertelconcert over haar oma. Ze vroeg Annette Scholten (op cello en lame sonore) en Cas Straatman (piano) om mee te doen en vormt nu met hen het Lac Ensemble. „We hebben eerder wat try-outs gedaan, maar nu is het echt af. Er staan twee concerten gepland maar we willen er daarna mee gaan toeren. Daar zijn we nu mee bezig.”

Het Lac Ensemble rond het schilderij van Liesbeth Korpershoek als 16-jarige. Vlnr Liesbeth Korpershoek, Cas Straatman en Annette Scholten. FOTO JOHAN VAN DER KLAALUW

Mijn excentrieke oma, Bep Rietveld

HERBEGRAFENIS GERRIT RIETVELD

De voorstelling bestaat uit tien liedjes. „Het is een combinatie van jazz, klassiek, chansons en luisterliedjes. Nederlandstalig. Er zit ook een lied over mijn moeder in, die in 2006 is overleden. Op aanraden van Audrey Bolder, die de regie doet, heb ik de vrouwenlijn verder doorgetrokken. Dus niet alleen mijn oma, maar ook haar moeder komt erin voor. Audrey heeft me ook erg geholpen met het verhaal, waarmee ik de liedjes aan elkaar verbindt.”

Het eerste liedje dat ze maakte gaat over Nederlands-Indië. „Daar is mijn moeder

geboren. Mijn oma en zij hebben tijdens de oorlog in drie Jappenkampen gezeten. Oma heeft daar veel tekeningen gemaakt van andere kampbewoners, als ruilmiddel, om te overleven. Op zijn 10de werd haar oudste zoon bij haar weggehaald. Hij moest naar het mannenkamp. Dat moet vreselijk zijn geweest.”

Natuurlijk komt ook haar beroemde overgrootvader aan bod. „Ik begin met een verhaal over zijn herbegrafenis in 1995. Dat is nog een hele rel geweest.” Gerrit Rietveld lag eerst begraven bij zijn minnares Truus Schröder. „Dat was heel pijnlijk voor de familie.

Mijn oma heeft gewacht tot alle Schröders overleden waren en heeft toen haar vader laten weghalen. Ik was erbij destijds, samen met mijn broer.”

Er was vanuit de kunstwereld veel kritiek. „Maar mijn oma zei: 'Dit is mijn besluit'. Voor haar was het een rechtzetten van alle frustraties uit haar jeugd. Ze was als jong kind gek op haar vader en liep vaak rond in zijn atelier als hij aan het werk was. Zo kwam ze al vroeg in aanraking met kunstenaars, zoals Charley Toorop, van wie ze later ook les kreeg. In haar jeugd besloot ze al om kunstenaar te worden.”

„Later, toen haar vader vaker buitenshuis aan het werk was en een verhouding kreeg met Truus Schröder, voelde ze zich in de steek gelaten. Het was een bizarre situatie, want hij kwam wel elke avond terug naar huis, naar zijn vrouw.”

Mijn oma Bep Rietveld, een gezongen portret door het Lac Ensemble is zondag 12 februari te zien in het Der Aa-Theater in Groningen. Aanvang 15 uur; entree 15 euro (kaarten zijn te bestellen via lacensemble@gmail.com).